

ΚΑΤΙ ΚΑΛΕΣ ΙΔΕΕΣ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

(που θα έπρεπε να τις έχουμε πάρει χαμπάρι)

Μέρος 1ο

Προφανώς η βουή των πλησιάζοντων γεγονότων μας έχει... ζαβλακώσει λιγάκι, αν και ελπίζουμε όχι τόσο όσο άλλους. Αν κρατάμε όσο κρατάμε την επαφή μας με κάποια πραγματικότητα, είναι γιατί εξαρχής είχαμε κατά νου μια βασική αρχή οργάνωσης της σκέψης: «*πρωτοφανή*» και «*αναπάντεχα*» συμβάντα δεν υπάρχουν.¹ Αντιθέτως, όποιος, για οποιονδήποτε λόγο, βρίσκει τον εαυτό του να έχει μείνει με το στόμα ανοιχτό, πρέπει να αναζητήσει τα αίτια της έκπληξης του στην ελλιπή κατανόηση του παρελθόντος.²

Και πράγματι, όσο ψαχουλεύουμε τα ζητήματα που τελευταία έχουν βάλει φωτιά στα μπατζάκια μας, τόσο μαθαίνουμε ότι η «εμφάνιση της τρομερής πανδημίας», ίσως τελικά και να είναι ένα συμβάν που μπορεί να εξηγηθεί με βάση το παρελθόν.³ Επίσης μαθαίνουμε ότι η πανδημία δεν είναι το μοναδικό συμβάν που εξηγείται με βάση το παρελθόν. Εξίσου εξηγήσιμη είναι και η *κρατική διαχείριση της πανδημίας*, δηλαδή οι ιδέες και οι πρακτικές της μεταμοντέρνας χούντας μας.⁴ Στην πραγματικότητα, αυτά που εφαρμόζονται πάνω μας τις τελευταίες εβδομάδες, είναι παλιές καλές τεχνικές, βασισμένες σε προϋπάρχουσες ιδέες των αφεντικών και δοκιμασμένες με μεγάλη επιτυχία, τόσο από το ελληνικό όσο και από τα άλλα δυτικά κράτη. Όλες τους δουλεύονται ανοιχτά και μπρος στα μάτια μας εδώ και χρόνια, για να μην πούμε δεκαετίες.

Για λόγους που θα γνωρίζουν όσοι μας παρακολουθούν, είχαμε τη χαρά να παρακολουθούμε αυτή την εντατική κρατική προετοιμασία επίσης για δεκαετίες, οργανωμένοι σε αντιφασιστικές ομάδες και εκδίδοντας περιοδικά που ασχολούνταν με αυτό ακριβώς το ζήτημα. Οπότε σήμερα είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε καλά τον δρόμο από τον οποίο αυτή τη στιγμή τα αφεντικά έχουν κλείσει την εργατική τάξη σπίτι της.

Θα μιλήσουμε σε τρεις συνέχειες για ετούτες τις εντατικές κρατικές προετοιμασίες και τις τεχνικές.

Αποκαλούμε το όλο πράγμα «ιδέες των αφεντικών που θα έπρεπε να τις έχουμε πάρει χαμπάρι», γιατί περί αυτού ακριβώς πρόκειται.

Λοιπόν, έχουμε και λέμε:

Ιδέα Πρώτη

As οργανωθούμε!

Η «δημόσια τάξη» ως μέγας ενοποιητής των επιστημών και των επιστημόνων

Η «κατάσταση έκτακτης ανάγκης», ως συνθήκη που φιλοδοξεί να προσδιορίσει το σύνολο των κοινωνικών σχέσεων, δεν είναι κάτι καινούριο. Τα καπιταλιστικά κράτη έχουν δοκιμάσει επανειλημμένα τη συγκεκριμένη μέθοδο επανειλημμένα και με διάφο-

ρες αφορμές. Οι ΗΠΑ ήταν ίσως το πρώτο κράτος που κατέστρωσε κρατικό σχέδιο αντιμετώπισης «έκτακτων αναγκών». Το σχέδιο CONPLAN δημοσιεύθηκε τον Ιανουάριο του 2001, πριν την επίθεση στους δίδυμους πύργους, και αναφερόταν ακριβώς σε περιστατικά «άνευ προηγούμενου».⁵ Με τα λόγια του σχεδίου, η αστυνόμευση έπρεπε να οργανωθεί «*όχι πλέον στη βάση της καθημερινής και συνήθους διακινδύνευσης (του εγκλήματος) αλλά στη βάση ενός ξεχωριστού, δραματικού και ιδιαίτερα βίαιου περιστατικού*».⁶ Έντεκα μήνες μετά, οι δίδυμοι πύργοι κατέρρευσαν και το σχέδιο CONPLAN είχε την τιμή να εφαρμοστεί. Τα επόμενα χρόνια, τα «ξεχωριστά και δραματικά περιστατικά» άρχισαν να γίνονται όλο και συχνότερα στη ζωή των δυτικών κοινωνιών.

Όπως συμβαίνει συχνά στην όμορφη χώρα μας, το «Πρόγραμμα Πολιτικής Προστασίας» της Ελλάδας με το κωδικό όνομα Ξενοκράτης αντέγραψε αυτές τις καλές ιδέες προέλευσης εξωτερικού.⁷ Ο Ξενοκράτης γράφτηκε το 2003, δηλαδή δύο χρόνια μετά την αμερικανική εισβολή στο Αφγανιστάν και ταυτόχρονα με την αμερικανική εισβολή στο Ιράκ. Όπως βλέπετε παρακάτω, η λίστα με τα «αναπάντεχα συμβάντα» που ενέπιπταν στην αρμοδιότητα του Ξενοκράτη, ήταν μακροσκελής και πολυποικίλη:

Ας προσέξουμε όμως για λίγο και μια υπόκωφη λειτουργία αυτού του πίνακα. Συγκεκριμένα: τα «αναπάντεχα συμβάντα» που

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΠΛΑΝΟ	ΤΕΧΝΙΚΟ ΠΛΑΝΟ	ΑΝΑΓΚΑΙΟΙ ΠΟΡΟΙ
1. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	1. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	1. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ
2. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	2. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	2. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ
3. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	3. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	3. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ
4. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	4. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	4. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ
5. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	5. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	5. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ
6. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	6. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	6. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ
7. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	7. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	7. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ
8. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	8. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	8. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ
9. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	9. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	9. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ
10. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	10. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	10. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ
11. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	11. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	11. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ
12. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	12. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	12. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ
13. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	13. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	13. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ
14. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	14. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	14. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ
15. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	15. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	15. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ
16. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	16. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	16. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ
17. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	17. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	17. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ
18. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	18. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	18. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ
19. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	19. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	19. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ
20. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	20. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ	20. ΑΝΑΠΝΟΗΤΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ

αραδιάζονται εδώ, με μια πρώτη ματιά φαίνονται άσχετα μεταξύ τους. Ειδικά αν κάνουμε τον κόπο να σκεφτούμε τους «ειδικούς» τους οποίους αφορούν - και ειδικά αν έχουμε στο μυαλό μας τον «επιστήμονα», όπως μας τον μαθαίνουν στο σχολείο. Από τη σκοπιά της «επιστήμης», όπως την ξέρουμε από την πρώτη δημοτικού, είναι άλλο πράγμα η δασική πυρκαγιά, άλλο ο σεισμός, και άλλο το πυρηνικό ατύχημα, σωστά; Με το πρώτο ασχολείται δασοπόνος, με το δεύτερο ασχολείται σεισμολόγος και με το τρίτο ασχολείται... ας πούμε ο Πήτερ Σέλερς σε σκηνοθεσία Στάνλεϊ Κιούμπρικ.

Κι όμως! Ετούτος ο πίνακας ενοποιεί ποιοτικά σεισμούς, λιμούς και καταποντισμούς! Για παράδειγμα, το κουτάκι «επιδημία» βρίσκεται πάνω ακριβώς από το κουτάκι «τρομοκρατική ενέργεια», ακόμη και αν τα δύο «αναπάντεχα συμβάντα» είναι εντελώς άσχετα μεταξύ τους ως προς τις αιτίες, την εξέλιξη και τους «ειδικούς» που θα κληθούν να τα «επιλύσουν». Κι όμως! Από την παράξενη σκοπιά ετούτου του πίνακα, τα «αναπάντεχα συμβάντα» δεν είναι διαφορετικά μεταξύ τους, αλλά μία ενιαία περιοχή που υπάγεται στο ίδιο σχέδιο, τους ίδιους «ειδικούς» και τις ίδιες «επιστημονικές πειθαρχίες».

Για να λέμε την αλήθεια, η αγγλικουριά «επιστημονική πειθαρχία» (scientific discipline), μας φαίνεται όλο και πιο εύστοχη. Αν μη τι άλλο, μας υπενθυμίζει ότι ο «επιστήμονας» είναι αυτός που κάνει στην ανθρώπινη γνώση ότι ο μπάτσος κάνει στην κοινωνική κίνηση. Μας υπενθυμίζει τις κοινές μεθόδους και τις κοινές αντι-

λήψεις περί του κοινωνικού από τις οποίες εμφορούνται μπάτσοι και επιστήμονες αντάμα. Τέλος, μας υποδεικνύει ποιο είναι το κοινό ενοποιητικό στοιχείο των «καταστροφών» και ποιος είναι ο ενιαίος «ειδικός» που καθίσταται αρμόδιος να τις διαχειριστεί. Το ενοποιητικό στοιχείο των «αναπάντεχων συμβάντων» του σχεδίου Ξενοκράτης είναι η αντιμετώπισή τους με όρους δημόσιας τάξης. Και ο «ενιαίος ειδικός» είναι ο σεισμολόγος, ο γεωλόγος, ο γιατρός, ο επιδημιολόγος και πάει λέγοντας -που χάριν «έκτακτης ανάγκης» ανακαλύπτουν τον μπάτσο που εξαρχής είχαν μέσα τους.

Το σχέδιο Ξενοκράτης εξαρχής δεν ήταν σχέδιο επιστημονικό, αλλά σχέδιο δημόσιας τάξης -ή καλύτερα σχέδιο ενοποίησης της δημόσιας τάξης με τις επιστημονικές πρακτικές και τους λειτουργούς τους. Οι αρμόδιοι είχαν πλήρη συνείδηση της φύσης του σχεδίου τους. Όπως, για παράδειγμα, έγραφε ο υπεύθυνος της εκπόνησης του Ξενοκράτη, καθηγητής Γεωλογίας Ευθύμιος Λέκκας, «το σχέδιο σκοπό έχει τη διατήρηση τόσο της δημόσιας ασφάλειας, όσο και της δημόσιας τάξης». Και συνέχιζε ανακαλύπτοντας μια δυνατότητα κοινής μεταχείρισης των πάντων: «η εκκένωση περιοχών είναι ο καλύτερος τρόπος για την εξασφάλιση της ασφάλειας».⁸

Σεισμός; Εκκένωση! Λιμός; Εκκένωση! Καταποντισμός; Εκκένωση! Ένας «ειδικός» που έγινε μπάτσος θα αναλάβει την «πολιτική διαχείριση» με όρους «επιστήμης» και οι μπάτσοι θα κάνουν την κανονική τους δουλειά (που αν δεν το ξέρατε είναι η στρατιωτική διαχείριση των κατώτερων στρωμάτων), χρησιμοποιώντας την ιδεολογική νομιμοποίηση της «επιστήμης» και αξιοποιώντας τις ειδικές γνώσεις αυτού του «ειδικού».

Το ελληνικό κράτος λοιπόν, ήδη από το μακρινό 2003, είχε και έχει σχέδιο διαχείρισης καταστάσεων «έκτακτης ανάγκης». Εξαρχής αυτό το σχέδιο ήταν βασισμένο σε δύο διαφωτιστικά αξιώματα:

i. Κάθε «κατάσταση ανάγκης» είναι κατάσταση δημόσιας τάξης.

ii. Όλοι οι «ειδικοί», όσο και αν διαφέρουν αναμεταξύ τους ως προς την «επιστημονική πειθαρχία» που «υπηρετούν», διαθέτουν μια κοινή ουσία: τον μπάτσο.

Ελπίζουμε ετούτα τα αξιώματα να μην σας φαίνονται φτωχά, γιατί καθόλου φτωχά δεν είναι. Αντιθέτως, είναι τόσο πλούσια και παραγωγικά που, από τότε που τέθηκαν έως σήμερα έχουν δοκιμαστεί παγκοσμίως με θαυμαστά αποτελέσματα. Μπορούμε μάλιστα να στρέψουμε το βλέμμα σε ορισμένες σχετικές εφαρμογές που τότε που τις τρώγαμε στα μούτρα είχαν περάσει απαρατήρητες.

Αν και όχι τελείως.

Ιδέα Δεύτερη

As προπονηθούμε!

Ο έλεγχος του δημόσιου χώρου ως έλεγχος της εργατικής τάξης

Κι έτσι, κάποια δύσκολη ώρα του 2003, ο Ευθύμιος Λέκκας, αξιοσέβαστος επιστήμονας, διαπίστωσε ότι η «εκκένωση» είναι η ψυχή των πάντων. Αλλά η «εκκένωση» είναι δουλειά των μπάτσων -και είναι δύσκολο πράγμα. Οπότε, για τους μπάτσους, το σχέδιο περιελάμβανε πολλή προπόνηση. Η χαρακτηριστικότερη και φαινομενικά πιο αθώα τέτοια σειρά προπονήσεων ήταν η περιοδική κατάληψη του κέντρου της πόλης από τους μπάτσους και τους φίλους τους με τη μορφή των «μαραθωνίων». Αυτή η ιδέα δεν ήταν αποκλειστικά ελληνική -σε άλλες χώρες μάλιστα συνδυάστηκε με «τρομοκρατικές επιθέσεις» για ακόμη καλύτερα αποτελέσματα.⁹

Αλλά και στην Ελλάδα, όπου το πράγμα εξελίχθηκε δίχως την αρωγή της «τρομοκρατίας», τα ωφέλη ήταν πολλά: οι μπάτσοι, χάρη στους σχεδόν εβδομαδιαίους μαραθωνίους εξασκήθηκαν στον έλεγχο του δημόσιου χώρου και στην απαγόρευση κυκλοφορίας σε ένα μεγάλο κομμάτι της πόλης. Οι οπαδοί των μπάτσων εξασκήθηκαν στη συμμετοχή σε μεγάλης κλίμακας κρατικά σχέ-

δια και στην «προστασία της υγείας» τους με κάθε κόστος (των άλλων). Τέλος «οι άλλοι», δηλαδή η εργατική τάξη, εξασκήθηκε στην απαγόρευση κυκλοφορίας γιατί έτσι γουστάρουν οι μπάτσοι και οι φίλοι τους και στο «όποτε δε δουλεύετε μένετε σπίτι και βγάζετε το σκασμό». Η επέλαση των κρατικά οργανωμένων μαραθωνίων στο κέντρο της Αθήνας δεν ήταν ένα αθλητικό πρότζεκτ, αλλά ένα πολιτικό σχέδιο. Προφανώς με τη συμμετοχή, μεταξύ άλλων, των «ειδικών» των ΤΕΦΑΑ, όπως επέβαλλε η καρδιά του σχεδίου Ξενοκράτη.¹⁰

Η εμπλοκή των γιατρών στα αστυνομικά σχέδια έχει κι αυτή δοκιμαστεί πολλάκις. Εδώ το αποτέλεσμα είναι διάσημο: το ΚΕΕΛΠΝΟ, δηλαδή ο θεσμός που ανέλαβε να φέρει εις πέρας τη μίξη γιατρού και μπάτσου, έχει ανακατευτεί τα τελευταία χρόνια στα αστυνομικά σχέδια διαχείρισης των μεταναστών, των αστέγων και των πρεζάκηδων, σε βαθμό που θα χρειαζόταν ολόκληρο βιβλίο για να περιγραφεί στην ολότητά του. Μιας όμως και βιβλίο δεν υπάρχει, γιατί τα βιβλία τα γράφουν οι επιστήμονες, ας σταθούμε στο χαρακτηριστικότερο παράδειγμα αυτής της σύμπραξης γιατρών και μπάτσων: λέμε για τη σύλληψη και διαπόμπηση των οροθετικών γυναικών το 2012. Τότε, με πρόσχημα τη δημόσια υγεία, γιατροί και μπάτσοι έκαναν υποχρεωτικές εξετάσεις σε πάνω από 24.000 χιλιάδες «άτομα» από τα κατώτατα στρώματα της εργατικής τάξης. Πάνω σ' αυτούς τους 24.000 εργάτες και εργάτριες δοκιμάστηκαν διάφορες οικείες σήμερα ιδέες, όπως η ρητορική της «υγειονομικής βόμβας», των «κρουσμάτων» και της «ανεξέλεγκτης μεταδοτικότητας».¹¹ Πάνω σε αυτές και αυτούς δοκιμάστηκε η συνεργασία του Υπουργείου Υγείας και του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης. Πάνω σε αυτές και αυτούς δοκιμάστηκε και η ανοχή της ελληνικής κοινωνίας στο φασισμό (αν δεν το έχετε καταλάβει είναι μπόλικη).

Πέρα από αυτά τα εξωτικά πάντως, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι μεγάλο τμήμα της προπόνησης ήταν χαμηλής έντασης και έγινε πάνω μας. Το όλο πράγμα πήρε την ονομασία «εμφανής αστυνόμευση» και συνοδεύτηκε από την ανάδυσση των γνωστών «ειδικών αστυνομικών σωμάτων». Αυτή η μίξη πολεοδομίας και δημόσιας τάξης εξαπολύθηκε από το 2012 και μετά, πάνω σε ένα σημαντικό τμήμα της ελληνικής κοινωνίας, που έκτοτε βρίσκεται καθημερινά αντιμέτωπο με τους μπάτσους και τους ελέγχους τους. Λέμε για τους μετανάστες, για τους θαμώνες πλατειών, για τους περιστασιακούς χρήστες ναρκωτικών, για τους οπαδούς, δηλαδή για τα χίλια ονόματα των κατώτερων στρωμάτων της εργατικής τάξης, για ανθρώπους σαν κι εμάς. Εδώ τα ξέρουμε από πρώτο χέρι: η απαγόρευση κυκλοφορίας λόγω «ιού», δεν είναι η πρώτη φορά που οι μπάτσοι μας σταματάνε στο δρόμο, μας ζητάνε χαρτιά και μας ρωτάνε «τι κάνουμε εδώ». Εκπαιδευόμαστε σ' αυτή την αντιμετώπιση τα τελευταία δέκα χρόνια. Και αυτοί εκπαιδεύονται.

Θα μπορούσαμε να προσθέσουμε εδώ κι άλλες καλές προπονήσεις, εσωτερικού και εξωτερικού. Για το εξωτερικό, το κλείσιμο της Βοστώνης και του Παρισιού έπειτα από «τρομοκρατικές επιθέσεις»¹², και βέβαια τη διαχείριση της «πλημμύρας της Νέας Ορλεάνης». Για το εσωτερικό, τη διαχείριση των «πυρκαγιών», από το 2003 μέχρι πέρυσι. Η τη διαχείριση της «φωνικής πλημμύρας» της Μάνδρας Αττικής. Κυρίως όμως τον τρόπο με τον οποίο μια απεργία πείνας μεταναστών εργατών έγινε αφορμή για προπόνηση καθολικού αστυνομικού Lockdown του κέντρου της Αθήνας το 2011.¹³

Οι αστερισμοί που σχηματίζει το παρόν με το παρελθόν είναι πολλοί και χρήσιμοι. Κι όπως ακριβώς προέβλεψε ο καλός Βάλτερ, τείνουν να αλλάζουν καθώς το παρόν τραβάει τους άγνωστους δρόμους του. Δυστυχώς όμως, η φωτιά στα μπατζάκια μας δεν επιτρέπει να ατενίζουμε για πολλή ώρα τους αστερισμούς της ιστορίας. Ειδικά σήμερα, πολύ πιο ενδιαφέροντες είναι οι λόγοι, ή καλύτερα πολύ πιο ενδιαφέρουσες είναι οι μέθοδοι μέσω των οποίων όλα τούτα περνούσαν απαρατήρητα, ειδικά όσον αφορά την κοινή τους προέλευση, τις κοινές πρακτικές και τις κοινές τους στοχεύσεις.

Από τη σκοπιά μας, ο πειρασμός να αποδωθεί η μακαρία και κάποτε εχθρική αδιαφορία σε κάποιου είδους ηλιθιότητα είναι πάντα οξύς. Αλλά γι' αυτό είναι οι πειρασμοί: για να δοκιμάζουν τις αντιστάσεις μας. Όπως θα δούμε στο επόμενο μέρος αυτού του κειμένου, όχι, η ηλιθιότητα δεν είναι ο κινητήρας των πάντων. Πάλι καλά.

1. Η καίρια παρατήρηση ανήκει στο φίλο μας τον Μπάμπη, που αυτή τη στιγμή βρίσκεται στα νύχια της ιατρικής εξουσίας. Βλ. autonomeantifa77.wordpress.com > «Ο Μπάμπης Στο Δαφνί», 18/03/2020.
2. Αυτή η διαπίστωση ανήκει στον Βάλτερ Μπένγιαμιν, άνθρωπο που αντιμετώπισε παρόμοια προβλήματα με του Μπάμπη σε παρόμοιους καιρούς. Προφανώς ο Μπάμπης διαβάζει Μπένγιαμιν και μετά τα λέει για δικά του. Η συγκεκριμένη συμπεριφορά, τότε που στα Εξάρχεια περπατούσαν ακόμη άνθρωποι, εξασφάλιζε ανθηρή κοινωνικότητα ως αντίδοτο στην κρίση της μέσης ηλικίας.
3. Με την διόλου «πρωτοφανή» προέλευση της «πανδημίας» καταπιανόμαστε στα δύο μέρη των κειμένων αυτού του τεύχους, με τίτλο: «Το Πείραμα: Μια Ιστορία Ιών Και Εμπορικού Πολέμου από το 2016 Μέχρι Σήμερα». Προφανώς πρόκειται για εγχείρημα με μέλλον.
4. Πρώτες νύξεις μπορεί να βρεθούν στο: autonomeantifa77.wordpress.com > «Θραύσματα Μνήμης για ένα Υγειονομικό Πραξικόπημα: Η Καπιταλιστική Κρίση με τη Μάσκα του κορωνοϊού», 27/3/2020.
5. Για το σχέδιο CONPLAN πατήστε στην μπάρα της γνώσης: United States Government Interagency Domestic Terrorism Concept Of Operations Plan, January 2001.
6. Αθ. Αντωνοπούλου, «Σύγχρονες Τάσεις Αντεγκληματικής Πολιτικής: η Πολιτική της Μηδενικής Ανοχής και τα Μέτρα Διαχείρισης Κρίσεων», αδ. Διδακτορική Διατριβή, Πάντειο Πανεπιστήμιο, 2009.
7. Αναλυτικά για το σχέδιο Πολιτικής Προστασίας «Ξενοκράτης», βλ. ΦΕΚ, Φύλλο 423, Τεύχος Δεύτερο, 10/04/2003.
8. Το σύγγραμμα κυκλοφορεί ολόκληρο στο διαδίκτυο. Βλ. Ευθ. Λέκκας, Φυσικές και Τεχνολογικές Καταστροφές, ΕΚΠΑ, 2000, σ. 240-241.
9. Δείτε για παράδειγμα μια παλιά περιήγηση στις βομβιστικές επιθέσεις στο Μαραθώνιο της Βοστώνης το 2013 στο κείμενο: «Lockdown: Τεχνολογία, Φόβος και Φασισμός στη Βοστώνη», *antifa* #37, 7/2013.
10. Εδώ βρισκόμαστε μπροστά σε μια από τις πιο ύπουλες –και γι' αυτό χρήσιμες– εφαρμογές του σχεδίου Ξενοκράτης. Ακόμη κι εμείς την αντιληφθήκαμε μόνο και μόνο επειδή συνηθίζουμε να κοιτάζουμε τους δρόμους ταξικά και γιατί συνηθίζουμε να κοιτάμε τι κάνουν οι μικροαστοί και να φτύνουμε πάνω. Αναμενόμενα, οι επιστημονικές μας ήταν αρκετά έγκυρες για να εξασφαλίσουν πλήριο βρήσιμο από τους ηλίθιους όλου του κόσμου. Το «σκάνδαλο» ήταν μια αφίσα της συνέλευσης *autonome antifa*, «Η στρατιωτική εκκένωση του κέντρου είναι εκνευριστική, το γέμισμά του με ηλίθιους παραπάει», την οποία παραθέτουμε σε φωτογραφία στο παρόν κείμενο.
11. Βλ. «Ήμουν μεθυμένος και δεν πρόσεξα», *Η Καθημερινή*, 06/05/2012. Η σημερινή εφαρμογή αυτής της τότε άγνωστης ρητορικής, είναι κατά τη γνώμη μας εντυπωσιακή.
12. Για τη Βοστώνη τα είπαμε στην υποσημείωση 9. Για το Παρίσιδες «Επάγγελμά μας, Εσείς! Τζιχαντισμός, Κρατισμός και Έθνος εις Παρισίους», *antifa* # 45, 3/2015.
13. Γι' αυτό το ξεχασμένο επεισόδιο, μπορεί να δει κανείς το κείμενο με τον προφητικό τίτλο «Τέσσερις Μέρες που δεν (θέλει να) τις Θυμάται Κανένας», *antifa* #22, 03/2011. Και το περιεχόμενο ήταν προφητικό. Κι όπως συμβαίνει πάντα με τις καλές προφητείες, τώρα διάφορα εξηγούνται ακόμη καλύτερα.

Βοστώνη 2013. Ο μαραθώνιος της Βοστώνης είχε δεχτεί «τρομοκρατική επίθεση», οπότε το «κίνημα μένουμε σπίτι» πραγματοποιούσε τα πρώτα του δειλά βήματα.

Ακαταλαβίστικες προφητείες

Η αφίσα για την οποία κάθε κοινωνικά υπεύθυνος τεχνοκαμμένος θεώρησε καλό να μας βρίσει, κολλήθηκε τέσσερα χρόνια πριν, τον Απρίλιο του 2016.

Έγραφε τα εξής:

(...) τις μισές Κυριακές να δουλεύουμε και να το βουλώνουμε και τις άλλες μισές να καθόμαστε σπίτι και να περιμένουμε τα αφεντικούλια και τους μπούφους ρουφιάνους τους να τελειώσουν το τρέξιμο και να πάνε για καφέ: Αυτές είναι οι Κυριακές που οραματίζονται τα αφεντικά για το μέλλον (...)

Να μένουμε σπίτι μας διαλυμένοι από τη δουλειά όταν τα αφεντικά διεκδικούν τον δημόσιο χώρο δεν είναι αθώο. Να προβάλλεται ο τρόπος ζωής των αφεντικών δεν είναι αθώο. Να εκκενώνουν οι μπάτσοι το κέντρο και να συνηθίζουμε σε αυτό δεν είναι αθώο. Διοργανώσεις σαν τον μαραθώνιο είναι ασκήσεις στρατιωτικής κατάληψης και αποκλεισμού του κέντρου (...)

Αυτά ήταν τα λόγια που εξασφάλισαν το βρήσιμο όλων των τεχνοκαμμένων κινηματικών του κόσμου. Γιατί, όπως καθόλου δεν ντρέπονταν να πουν, *τρέχανε στον μαραθώνιο και οι ίδιοι - για την υγεία τους...*

Προσέξατε πάντως πόσες φορές επαναλαμβάνεται το «να μένουμε σπίτι»; Εμείς τότε δεν το είχαμε προσέξει... Δηλαδή: σε τούτη τη σκληρή συγκυρία όπου κάθε εθελοδοουλία και κάθε ηλιθιότητα έχει μετατραπεί σε «κοινωνική ευθύνη» και το κίνημα «τρέχουμε σα μαλάκες» έχει μετατραπεί σε «κίνημα μένουμε σπίτι», όλα εξηγούνται καλύτερα. Όπως συμβαίνει συνήθως με τους αστερισμούς. (Την αφίσα μπορείτε να την ψάξετε και να τη διαβάσετε ολόκληρη στη σελίδα της συνέλευσης autonomeantifa77.wordpress.com)

Μέρος 2ο

Στα προηγούμενα, υποστηρίξαμε ότι η δυνατότητα εγκλεισμού της εργατικής τάξης σπίτι της ήταν ένα πολυσχιδές εγχείρημα η προετοιμασία του οποίου κράτησε είκοσι χρόνια. Στο τέλος υποσχθήκαμε ότι θα εξετάζαμε τους τρόπους με τους οποίους αυτή η οργανωμένη εικοσαετής προετοιμασία πέρασε απαρατήρητη. Όπως όμως θα δείτε σε όσα ακολουθούν, τελικά δεν κάνουμε τέτοιο πράγμα. Για την ακρίβεια, δεν το κάνουμε αυτολεξεί. Για όποιον καταλαβαίνει από την άλλη, ακριβώς αυτό είναι το θέμα που μας απασχολεί παρακάτω.

Δηλαδή: μόλις φτάσετε στο τέλος του κειμένου, ξαναγυρίστε εδώ και αναρωτηθείτε μόνες σας: με ποιο διαβλομένο τρόπο έγινε δυνατό αυτή η εικοσαετής προετοιμασία να περάσει απαρατήρητη; Πόσοι, με ποιους τρόπους και για ποιους λόγους συμμετείχαν στην απόκρυψη; Ήταν όντως «απόκρυψη», ή μήπως αυτή η λέξη είναι πολύ φτωχή για να περιγράψει μια διαδικασία πολύ πιο σύνθετη και πολύ πιο κοινωνική; Τι είναι μια φασιστική κοινωνία;

Ακριβώς καλές μας συντροφίσεις! Πρόκειται για ερωτήσεις που απασχολούν την ανθρωπότητα εδώ και αιώνες. Κι εδώ χρειάζεται τουλάχιστον συνέλευση στο Γκίνι!

Τέλος πάντων όμως. Είναι τέτοιοι οι καιροί, που ιδέες και συλλογικές μνήμες βαλμένες στο χαρτί έχουν τη σημασία τους. Οπότε, συνεχίζουμε:

Ιδέα Τρίτη

As μαλακιστούμε!

Οι μυριάδες «ατομικές γνώμες» που στο τέλος γίνονται μία (και κρατική)

Το 2011 ο συνταγματάρχης Nicolas Le Nen, με μεγάλη καριέρα στο γαλλικό στρατό, έγραψε ένα άρθρο με τίτλο «Οι μελλοντικοί μας πόλεμοι». Το άρθρο δημοσιεύτηκε στη γαλλική εφημερίδα Le Monde και προσπαθούσε να εξηγήσει τί πρέπει να κάνει το γαλλικό κράτος όσον αφορά τη διαχείριση των «media» και της «ενημέρωσης»:

Η νίκη στη μάχη των εντυπώσεων θα αποκτήσει όλο και μεγαλύτερη σημασία, δεδομένου ότι η δύναμη της εικόνας θα συνεχίσει να έχει βαρύνοντα ρόλο. Στόχος μας δεν θα πρέπει να είναι η χειραγώγηση της ενημέρωσης. Αντίθετα, θα πρέπει να πάρουμε την κοινή γνώμη με το μέρος μας έχοντας σχεδιάσει εκ των προτέρων με ποιο τρόπο θα

αξιοποιήσουμε τις επιτυχίες και το πλεονέκτημα που θα κερδίζουμε εις βάρος των αντιπάλων μας. Στόχος μας θα είναι να επιτύχουμε τη νομιμοποίηση των στρατιωτικών μας επιχειρήσεων, δεδομένου ότι οι μελλοντικές συγκρούσεις θα είναι μακροχρόνιες.¹

Ο συνταγματάρχης Le Nen, καλή του ώρα: να ένας φασίστας που έχει άποψη για το λόγο. Και ω του θαύματος! Ο συνταγματάρχης δεν μας λέει ότι ο λόγος πρέπει να λογοκρίνεται και να φιμώνεται «για λόγους ασφαλείας» – αντιθέτως, μας λέει, ο λόγος πρέπει να ανθίζει και να χρησιμοποιείται προς όφελος των κρατών, ειδικά σε καιρό πολέμου. Μάλιστα, ετούτος ο λογοκριτής είναι σίγουρος για τις μεθόδους του. Για την ακρίβεια, είναι ίσως ο πρώτος λογοκριτής σε ολόκληρη την ιστορία της λογοκρισίας που μπορεί να είναι σίγουρος ότι όταν έρθει η στιγμή, όλοι θα μπορούν να μιλούν, ως συνήθως – μόνο που με κάποιο θαυμαστό τρόπο, όλοι θα λένε το ίδιο: όλοι μαζί θα «νομιμοποιούν τις στρατιωτικές επιχειρήσεις».

Η πλάκα είναι ότι η αισιοδοξία του αποδείχθηκε δικαιολογημένη! Γιατί οι τεχνικές λογοκρισίας που είχε στη διάθεσή του απείχαν χιλιόμετρα απ' το ψαλίδι του χουντικού λογοκριτή. Όντως, η λογοκρισία που ενδιέφερε τον συνταγματάρχη, βασιζόταν σε ένα συνδυασμό ατομικής παράνοιας, μεγαλομανίας, και συναίνεσης, υπό κεντρική κρατική καθοδήγηση. Χάρη στις ευγενείς προσπάθειες της αριστεράς της αντιπαγκοσμιοποίησης, όσοι δεν είμαστε συνταγματάρχες, είχαμε ήδη μάθει να αποκαλούμε αυτό τον συνδυασμό «σόσιαλ μίντια».

Η γενεαλογία του μισότρελου ατόμου που «λέει ελεύθερα τη γνώμη του» χρησιμοποιώντας κρατικές υποδομές, θα είχε τεράστιο ενδιαφέρον, ειδικά στην ελληνική της περίπτωση. Αν πάντως τη γράφαμε εμείς, σίγουρα θα ξεκινούσε από τους Έλληνες «επαναστάτες» του 2003, από ανθρώπους δηλαδή που θα έπρεπε να είναι πιο διορατικοί ως προς την πραγματική σχέση μεταξύ «ελευθερίας» και ατομικότητας, αλλά αντί γι' αυτό, επέλεξαν να αντιληφθούν την πανεύκολη έκφραση της ατομικής γνώμης μέσω διασυνδεδεμένων μηχανών ως «απελευθέρωση».

Λογικό κι αυτό· όπως είδαμε στο προηγούμενο μέρος αυτού του κειμένου, το 2003 δεν ήταν μόνο η χρονιά της εμφάνισης των indymedia – ήταν επίσης η χρονιά της διατύπωσης του σχεδίου Ξενοκράτης, αλλά και –διόλου τυχαία– ήταν η εποχή του «και γαμώ τα άτομα».

Οι «επαναστάτες» ήταν παιδιά της εποχής τους περισσότερο από οποιονδήποτε. Οπότε, οι όποιες αντιρρήσεις –οι σοβαρότερες από τις οποίες ήταν οι δικές μας– πνίγηκαν μέσω της καλής σχέσης με την «αριστερά των κινημάτων», και οι επαναστάτες βούτηξαν με το κεφάλι στο ηλεκτρονικό περιβάλλον της εξατομικευμένης έκφρασης. Τα πρώτα σόσιαλ μίντια στην Ελλάδα παρουσιάστηκαν, όχι ως δουλική αντιγραφή των τεχνικών των αφεντικών, αλλά ως κινηματική καινοτομία, και μάλιστα αντιεξουσιαστικής προέλευσης.

Οι καιροί ήταν τόσο ώριμοι, που οι ατομικές γνώμες απελευθερώθηκαν από την πρώτη ημέρα. Απελευθερώθηκαν από τη συστολή που γεννάει η εγνωσμένη άγνοια, από τον σεβασμό προς το παρελθόν και την εμπειρία, από τα δεσμά της αυτογνωσίας, από την ευθύνη που κανονικά συνοδεύει κάθε εκφορά λόγου. Ο δημόσιος και ιδιωτικός λόγος μετατράπηκε σε ακριβές ηλεκτρονικό ανάλογο της οδικής κυκλοφορίας, όπου ο καθένας έχει περισσότερο δίκιο από όλους τους υπόλοιπους – είναι καλύτερος οδηγός γιατί είναι ο εαυτός του, και χάρη τους κάνει που δεν κατεβαίνει να τους δείρει. Οι μούτζες, ως φτωχά δρομίσια σήματα που σημαίνουν τα πάντα, βρήκαν το ακριβές τους ανάλογο στα λάικς.

Από εκεί κι έπειτα, τα πράγματα πήραν τον δρόμο που τόσο αρέσει στον συνταγματάρχη: η ευκολία διατύπωσης της ατομικής γνώμης δυσκόλεψε ακόμη περισσότερο την έκφραση συλλογικής γνώμης, η οποία ανέκαθεν ήταν πολύ δυσκολότερο να δημιουργηθεί. Το αποτέλεσμα έγινε πρώτα αισθητό εκεί όπου ήταν αναμενόμενο, δηλαδή στα Εξάρχεια. Όντως, αντί τα κινηματικά φέισμικ να μετατραπούν σε «συνελεύσεις», ήταν οι συνελεύσεις που πνίγηκαν από τα άτομα, τους ατομικούς μονολόγους τους και τα ατομικά τους συμφέροντα – ήταν οι «συνελεύσεις» που μετατράπηκαν σε λάιβ φέι-

σμπουκ. Η μοναδική διαφορά ήταν ότι εδώ, η εκ του σύνεγγυς προσέγγιση των μαχώμενων ατομικών συμφερόντων μπορούσε ευκολότερα να καταλήξει σε σωματική βία.

Όλα αυτά ήταν βέβαια αναμενόμενα: η υποτιθέμενη «ελευθερία του λόγου» των σόσιαλ μίντια ήταν στην πραγματικότητα *ελευθερία ατομικής απόκρισης σε προαποφασισμένα ερεθίσματα* - ελευθερία να λείπει το άτομο «ό,τι θέλει», ενώ η σκέψη του περιορίζεται από το παντοδύναμο βαρυτικό πεδίο που δημιουργεί ο συνδυασμός ατομικής διανοητικής σκηνήριας, χαρούμενης αγελαίας συμφωνίας και ηλεκτρομηχανικής πειθαρχίας. Σαν καλοί βοσκοί αιγοπροβάτων, οι ιθύνοντες της διαδικασίας έχουν φροντίσει αυτή η συμπεριφορά να ανταμοίβεται, και ανταμοίβεται ακριβώς όπως της αξίζει - με λάικς, δηλαδή με φάσκελα.

Ακόμη χειρότερα, όπως αποδεικνύεται τώρα τελευταία, ο συνδυασμός απόλυτης ελευθερίας της ατομικής ομιλίας και καθολικής απαγόρευσης της συλλογικής γνώμης, είχε λαμπρή συνοδεία: τη δυνατότητα να σου μιλάει το κράτος ανά πάσα στιγμή. Εκτός από την ικανοποίηση της αγέλης, τα μαραφέτια που κουβαλάμε κάθε μέρα στην τσέπη μας ανέλαβαν να προσφέρουν και «ενημέρωση». Φυσικά, εδώ η «ελευθερία λόγου» τελειώνει και η «ενημέρωση» ελέγχεται πλήρως από τους προηλεκτρονικούς αρμόδιους, δηλαδή το σύμπλεγμα δημοσιογράφων, υπουργείων, κομμάτων και αφεντικών που συνήθως βρίσκεται κάτω από την ταμπέλα «μέσα ενημέρωσης» και στις στιγμές της πιο αχαλίνωτης ξεδιαντροπιάς επιδεικνύει βαθύτατη αυτογνωσία χρησιμοποιώντας την ταμπέλα «διαπιστευμένος».

Δεν ξέρουμε αν το αποτέλεσμα ενθουσιάζει ακόμη τους «επαναστάτες» που ξεκίνησαν την όλη διαδικασία (υποπευόμαστε πως ναι). Ξέρουμε όμως πως ενθουσιάζει τους φασίστες, όπως ο Γάλλος στρατηγός Le Pen. Και φυσικά ενθουσιάζει κάθε συνεπή πρώην δαπίτη, όπως ο Υπουργός «Επικρατείας και Ψηφιακής Διακυβέρνησης», Κ. Πιερρακάκης, που λίγους μήνες πριν «τον ιό» (enough said) επεδείκνυε το κινητό του, περιχαρής που «*όλη η επαφή του πολίτη με το δημόσιο θα γίνεται με ένα κλικ μέσω του κινητού τηλεφώνου*».²

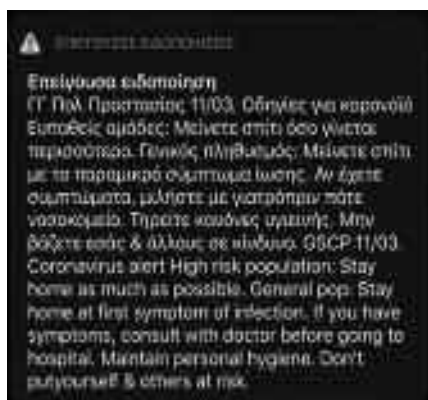
Δυσκολευόμαστε να μην αναρωτηθούμε: πόσο τεχνোসακατεμένος να είναι άραγες ο υπουργός τεχνোসακατεμένος; Η φωτογραφία παραπάνω μας γεννά υποψίες -όσο και η σκηνοθεσία της- όμως

μικρή σημασία έχει το ερώτημα. Λίγους μήνες μετά, οι «επαφές με το δημόσιο» είχαν αποκτήσει τη ζοφερή όψη που όλοι γνωρίζουμε. Ο ιός κάλυψε. Η επική μουσική υπόκρουση της επέλασης ήταν οι δήθεν αντικρουόμενες και πάντα ατομικές γνώμες που πλημμυρίζουν το δίκτυο των μηχανών, σκληρά πειθαρχημένες στο κρατικό αφήγημα. Ο φόβος και η τρέλα διαχέονταν σε κάθε οθόνη υπό τη στερεότυπη παρότρυνση «πρέπει να διατηρήσουμε την ψυχραιμία μας».

Ο συνδυασμός εσώτερου υπαρξιακού τρόμου και φαινομενικής «ψυχραιμίας» θα πρέπει να έχει κάποιο όνομα γνωστό στους ψυχιάτρους. Από τη σκοπιά του κράτους πάντως, ο διάχυτος υπόκωφος φόβος έως ψύχραιμης παράλυσης, εφόσον επιτευχθεί, είναι μια κατάσταση πολλά υποσχόμενη. Για παράδειγμα, όσο πιο έντονος και πιο διάχυτος είναι ο φόβος, τόσο μπορεί, με το κατάλληλο ερέθισμα, να οδηγήσει σε μαζικές συμπεριφορές αγέλης.

Ε, είναι φορές που το επίπεδο του υπόκωφου τρόμου είναι τόσο ψηλό, που το μοναδικό έναυσμα που χρειάζεται η πυροδότηση τέτοιων συμπεριφορών είναι ένα απλό, έντονο *σήμα* - κι όσο πιο απλό το σήμα, όσο πιο έντονο και όσο πιο σαφές, τόσο το καλύτερο. Αυτός είναι ο λόγος που οι αντιαεροπορικές σειρήνες προσπαθούν να είναι πιο τρομακτικές από τα ίδια τα αεροπλάνα - ο σκοπός δεν είναι να ηρεμήσεις - ο σκοπός είναι να τρελαθείς κι άλλο, αλλά στοχευμένα.

Αυτός ο προσανατολισμός του διάχυτου τρόμου είναι και η ιδέα πίσω από το νούμερο έκτακτης ανάγκης, το περίφημο 112. Οι εξατομικευμένες σειρήνες που άρχισαν να βαράνε στα μισά κινητά της χώρας (ευτυχώς κάποιοι ακόμα ξεφεύγουμε με άγνωστο τρόπο από τη λίστα), είχαν σκοπό να εξασκηθούμε στην εναλλαγή υπόκωφου τρόμου και τρομοκαθησυχαστικής κρατικής εντολής. Το πλεονέκτημα σε σχέση με τις αντιαεροπορικές σειρήνες είναι ότι εδώ το πράγμα μπορεί να συνοδεύεται από σύντομες γραπτές εντολές καθοδήγησης της παράνοιας, σαν τις παρακάτω.

Ετούτη η «επαφή με το δημόσιο», ετούτη η τελική «ενημέρωση» - ως διύλιση όλων όσων αξίζει να ξέρει κανείς σε είκοσι λέξεις - δεν είχε κάποιο πολύ συγκεκριμένο task για την αγέλη (π.χ. βγείτε έξω και

βαράτε αντικοινωνικούς)- ήταν μια απλή προπόνηση με λαμπρό μέλλον. Και πάλι όμως, το πράγμα είναι διαφωτιστικό. Συντακτικά και τυπογραφικά λάθη, «γιατρόπριν», «πάμε νοσοκομείο» αντί «πάμε στο νοσοκομείο» και bad english.

Εμείς οι περιθωριακοί, ξαναδιαβάζουμε πεντέξι φορές τι γράψαμε πριν το δημοσιεύσουμε, και τσακωνόμαστε για τις διατυπώσεις. Το «112», το πιο σύγχρονο αποτέλεσμα την ανάμιξης επιστήμης και δημόσιας τάξης, έστειλε το μήνυμά του σε όλη την Ελλάδα και τα έκανε τόσο σαλάτα; Όχι. Απλούστατα το μήνυμα ακολουθεί μια φόρμα ειδικά κατασκευασμένη για να επιβάλει απλές εντολές μέσω της εσκεμμένης εκπομπής οργανωμένου πανικού. Οι πολεμικές σειρήνες που εξατομικεύθηκαν μέσω κινητού, τα λάθη, όλα συντελούν στην εντύπωση ότι κάποιος τρέχει να σωθεί από τον ιό που τον κυνηγά και με βιασύνη προσπαθεί να στείλει ένα μήνυμα για να σώσει κι άλλους.

Το οποίο μήνυμα είναι το εξής: όταν τα μισότρελα μηχανικά διασυνδεδεμένα άτομα απεμπολήσουν τη δυνατότητα συλλογικής γνώμης έως το σημείο της πλήρους νοητικής κατάρρευσης, τότε είναι η ώρα της ενοποίησης των ατομικών γνώμων σε μία. Τότε, την ώρα της πιο ακατανόητης κρίσης, είναι η ώρα να βροντήσει η φωνή του κράτους, ακριβώς όπως, σε πολύ παρόμοιες περιστάσεις (ψάξτε το), βρόντηξε η φωνή του Θεού από την καιόμενη βάτο.

Αυτή η επική διαδικασία, που κανονικά θα χρειαζόταν πέντε Σεσίλ ντε Μιλ για να την περιγράψουν, έχει λάβει το ταπεινό όνομα «112». Είναι κι αυτό δείγμα του πόσο σίγουροι για τον εαυτό τους είναι οι σχεδιαστές της και πόσο συνειδητά είναι τα σχέδιά τους. Το «112» δοκιμάζεται εδώ και καιρό. Οι δοκιμές γίνονταν από το καλοκαίρι του 2019, ενώ το σύστημα εγκαινιάστηκε τελικά στις αρχές του χρόνου.³

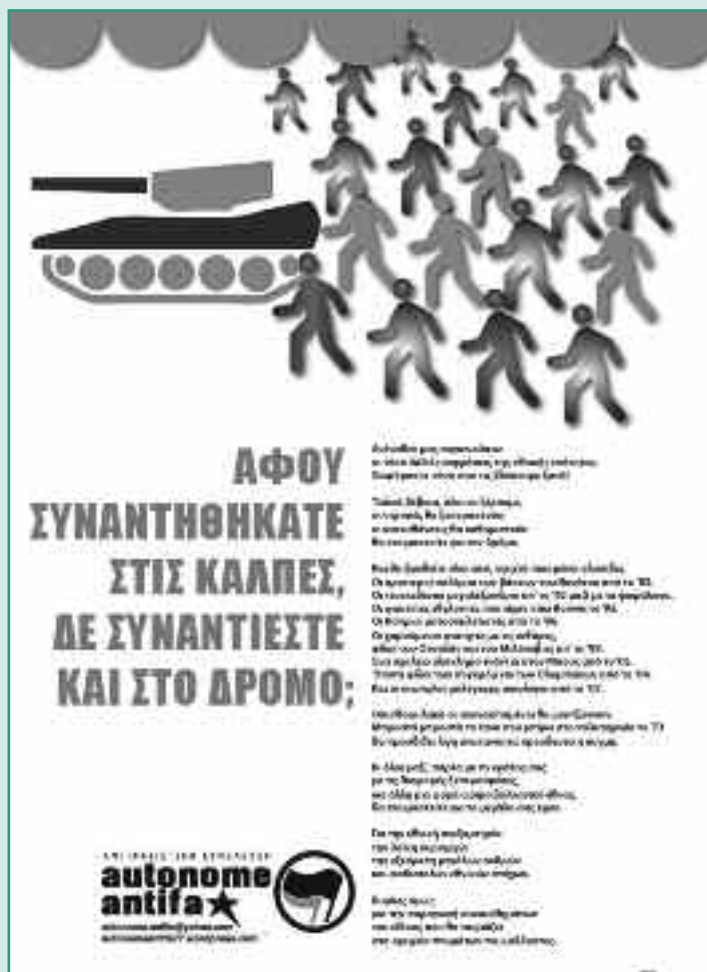
Ευτυχώς δηλαδή που εμφανίστηκε «ο ιός» και το σύστημα βρήκε χρησιμότητα αντί να κάθεται να σκουριάζει. Θα ήταν κρίμα. Τόσος καλός κόσμος, με τις ύβρεις να ανταλλάσσονται, με τους νευρώνες να φορτίζονται, με τα καλώδια να συνδέονται, με τα σάλια να τρέχουν, χτίζει αυτή την κρατική δυνατότητα από το 2003. Από την εποχή των επιστημονικοστρατιωτικών σχεδίων, των ολυμπιακών αγώνων, του κινήματος της αντιπαγκοσμιοποίησης και της προετοιμασίας των πογκρόμ του μέλλοντος.

Από την ηρωική εποχή του «και γαμώ τα άτομα».

1. Βλ. Nicolas Le Nen, «Nos guerres prochaines», *Le Monde*, 16/03/2011. Είναι μεταφρασμένο στα ελληνικά στο *antifascipta.net*>βιβλιοθήκη>τεκμηρίωση>Οι μελλοντικοί μας πόλεμοι.

2. Βλ. «Gov.gr: Στα μέσα του έτους η ψηφιακή «πύλη» για τις συναλλαγές με το δημόσιο», *Το Βήμα*, 23/02/2020.

3. Βλ. «Διαθέσιμο το σύστημα 112 έως το τέλος του έτους», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 12/07/2019.

Τα κείμενα «Κάτι καλές ιδέες των αφεντικών...» ξεκίνησαν σαν αιτιολόγηση των δεινών μας, όμως, όπως ήδη έχετε καταλάβει, καταλήγουν σαν απολογισμός των τελευταίων τριάντα χρόνων. Παρόλ' αυτά, χρησιμοποιούμε την ευκαιρία για να υπενθυμίσουμε και κάτι δικές μας παλιές ιδέες, όπως η αφίσα που βλέπετε παραπάνω. Κολλήθηκε το 2015, αμέσως μετά την άνοδο του Σύριζα στην εξουσία. Οπότε αν η αφίσα για τους μαραθώνιους ξένισε κάποιους, φαντάζεστε τι είχε γίνει με ετούτη εδώ.¹

Μέρος 3ο

Ιδέα Τέταρτη

As στρατευθούμε!

Η παραγωγή συναισθημάτων του είδους που θα ταιριάζει στα ορυχεία πτωμάτων του μέλλοντος

Διάφορα χαρακτηριστικά του «ιού» και των πιστών του, είναι τόσο ποτισμένα στο άρωμα του ευτράπελου που τείνουν να περνούν απαρατήρητα. Ας πούμε ο συνδυασμός κτηνώδους υποκρισίας και παρανοϊκού ατομικιστικού τρόμου, που τόσο καλά εκφράζεται στα βουβά μέσω της ιατρικής μάσκας, γίνεται ακόμη πιο ενδιαφέρων όταν αποφασίζει να διατυπωθεί με λόγια. Τότε μαθαίνουμε ότι όλοι οι γριποτρολεαμμένοι, δίχως εξαίρεση, στην πραγματικότητα δεν νοιάζονται για την μονάκριβη παρτάρα τους, αλλά «για κάποιον δικό τους» -κάποια καλή γιαγιάκα που θα πεθάνει από τον ιό αν δεν... πολλά «αν δεν», που συνοψίζονται στο εξής ένα, όλο και πιεστικότερο: *αν δεν γίνουμε όλοι σαν τα μούτρα τους.*

Στο βάθος αυτής της καταφανούς και βαθύτατης υποκρισίας, για την οποία βεβαίως κανείς δεν πρέπει να μιλά, βρίσκουμε κάτι ακόμη βαθύτερο. Μια αντίληψη που είναι από τα βασικά χαρακτηριστικά των μικροαστών, είναι κάπως

σαν η υπερδύναμη που τους κάνει να τα βγάζουν ψυχολογικά και υλικά πέρα σε στιγμές σαν και ετούτες εδώ. *Λέμε για την αντίληψη σύμφωνα με την οποία όλα, μα όλα τα προβλήματα και τα πάθη, είναι ατομικά προβλήματα και πάθη που επιδέχονται αποκλειστικά ατομικές λύσεις.* Κι αν αυτή η αντίληψη φαίνεται μυωπική έως τύφλας, μη στεναχωριέστε: το αναγκαίο και άρρητο έτερόν της ήμισυ είναι μια καθολική αντίληψη για την ιστορία και την κοινωνία. Δηλαδή: κάθε «πρόβλημα» που αντιμετωπίζει ο μικροαστός είναι *ατομικό, συνεπώς άσχετο με την ευρύτερη ιστορική και κοινωνική συγκυρία.*

Θα μας το μάθαινε και αυτό η εποχή, αν δεν το ξέραμε ήδη καλύτερα από όσο θα θέλαμε: οι ιδεολογίες απορρέουν από την ταξική θέση, όχι από την... «πολιτική στράτευση». Και οι ιδεολογίες του μικροαστού είναι όσο φρικτές αναμένεται. Και πάλι όμως, δεν θα πρέπει να αφήσουμε τον μικροαστικό ατομικισμό να μας αποπροσανατολίσει, να μας κάνει να νομίζουμε ότι έχουμε να κάνουμε με τίποτα ατομικές ιδέες. Όχι καλές μας συντροφίσιες: Η ιδεολογία των μικροαστών είναι ταξική - εκφράζει τα συμφέροντα μιας συγκεκριμένης τάξης με περιπλοκότητα που προσεγγίζει το θαύμα.

Δηλαδή: όντως, κάθε μικροαστός από τη μοναξιά του, απαιτεί από τους άλλους να κάτσουν σπίτι, τάχα για να μην πεθάνει η γιαγιά του, ενώ στην πραγματικότητα σκέφτεται, όχι μόνο πώς ο ίδιος θα τη βγάλει καθαρή, αλλά και πώς θα γίνει ταυτόχρονα να κληρονομήσει και τη γιαγιά του. Την ίδια στιγμή όμως, οι μικροαστοί που θέλουν να κάτσουμε σπίτι εκφράζουν μια *ξεκάθαρη ταξική προσταγή - προσταγή που αφορά το σύνολο της κοινωνίας.*²

Επειδή μπορεί να λέτε πάλι ότι αυτά είναι μαλακίες των αυτόνομων, όπως τότε με τους μαραθώνιους, θα επιστρατεύσουμε τους αρμόδιους, δηλαδή τους καλούς συντάκτες της Καθημερινής. Αυτοί οι καλοί άνθρωποι, που αναμφίβολα εσχάτως περνούν από εντατικά σεμινάρια εξ αποστάσεως, ανησυχούν σφοδρά για το «quarantine shaming», την τάση δηλαδή των μικροαστών να βρίζουν τζάμπα στο ίντερνετ όποιον τολμά να βγει από το σπίτι του. Η Ξένια Κουναλάκη, για παράδειγμα, φρόντισε να διαβεβαιώσει τους αναγνώστες της ότι αυτοί που τώρα βγαίνουν έξω, είναι στην πραγματικότητα «αυτοί που υπό κανονικές συνθήκες έτρεχαν με μανία³ και πλημμύριζαν το ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος». Δυστυχώς όμως, πώς τα φερε η μοίρα, και οι ίδιοι μαλάκες, τώρα «είναι εγκλωβισμένοι στους τέσσερις τοίχους ενός μικροσκοπικού, ανήλιαγου διαμερίσματος».

Και αφού έχει έτσι έντεχνα χρησιμοποιήσει τον συνδυασμό ανήλιαγου διαμερίσματος και ιδρύματος Νιάρχου για να ζαβλακώσει τον γριποτρελαμμένο μικροαστό αναγνώστη, η καλή ρεπόρτερ γνώμης περνά στο προκειμένο, δηλαδή σε μια σπάνια παραδοχή ότι *στην Ελλάδα, τελικά, πώς να σας το πω, εε... υπάρχει κάτι σαν κοινωνικές τάξεις:*

Οι οικονομικά ασθενέστεροι, που πιθανότατα θα χάσουν τις δουλειές τους τους επόμενους μήνες, αλλά και οι άστεγοι, είναι εκείνοι που συχνά καταφεύγουν στα πάρκα και τις θάλασσες. (...) η χλεύη μόνο τον δικό μας ναρκισσισμό υπηρετεί. (...) Περιττές είναι οι τοξικές νουθεσίες, διανθισμένες με ύβρεις.⁴

Τι τρελοί οι καιροί μας! Καιροί που το σκληρά ταξικό «εμείς και αυτοί» έχει αρχίσει να βρωμίζει τη σελίδα με τις «γνώμες των συντακτών» της καλής Καθημερινής.⁵ Ακόμη χειρότερα, οι καλοί ρεπόρτερ της Καθημερινής έρχονται σε αυτή τη δυσάρεστη θέση γιατί αναγνωρίζουν το «μένουμε σπίτι» ως *ξεκάθαρη ταξική προσταγή*, όπως αναγνωρίζουν το «quarantine shaming» ως έκφραση του αγνότρου ταξικού μίσους.

Ετούτο το «μίσος ταξικό» δεν είναι σαν κι αυτό που γράφαμε παλιά εμείς οι αφελείς στους τοίχους. Ετούτο εδώ το μίσος έχει την αντίστροφη φορά: απευθύνεται από τους μικροαστούς και τη μεσαία τάξη προς την εργατική τάξη. *Πρόκειται μάλιστα για την πρώτη φορά στην Ελλάδα μετά το 1980 που αυτό το ταξικό μίσος τολμά να εκφραστεί δίχως τα φτιασίδια της φυλής και του έθνους, δίχως «μετανάστες» κι «Αλβανούς». Είναι ένα απλό «εμείς και αυτοί», αγνό ταξικό μίσος που για πρώτη φορά δημοσίως στοχοποιεί και Έλληνες του είδους με την μπλε ταυτό-*

τητα.

Όπως φαίνεται από τα λεγόμενα των υπαλλήλων τους, οι ιθύνοντες της ναυαρχίδας της αστικής τάξης κρίνουν πως αυτού του είδους η ξεκάθαρη έκφραση του ταξικού μίσους των μικροαστών είναι κάπως... πρόωρη. Ίσως να φοβούνται ότι κάπου κάτω από το ραντάρ τους, ας πούμε «στα ανήλιαγα διαμερίσματα», το αντίστροφο της φοράς μίσους επίσης συσσωρεύεται. Φοβούνται δηλαδή ότι κάτι τέτοια «θέτουν σε κίνδυνο την εθνική συνοχή» και πάει λέγοντας.

Σε κάθε περίπτωση πάντως ότι η συστολή τους είναι ειλικρινής. Αντιθέτως, η *διαχείριση του ταξικού μίσους βρίσκεται εξαρχής στον πυρήνα της διαχείρισης της γρίπης και μαζί των γριποτρελαμένων.*

Δείτε για παράδειγμα τη ρητορική που χρησιμοποίησε ο πρωθυπουργός μας στο πολεμικό του διάγγελμα: «*Θα πρέπει όλοι να δείξουμε πειθαρχία. Όσοι φέρονται αντικοινωνικά θα τιμωρούνται παραδειγματικά.*»⁶ Κι όπως είδαμε, δεν χρειάστηκαν παρά ελάχιστες ημέρες προτού οι καλοί ρεπόρτερ της Καθημερινής να μας υπενθυμίσουν *πόσο ταξικά προσδιορισμένοι ήταν τελικά, τόσο αυτοί που «φέρονται αντικοινωνικά» όσο και αυτοί που θέλουν να τους επιβάλουν την πειθαρχία.* Και μαζί πόσο ταξικά προσδιορισμένες είναι τελικά αυτές οι «καθημερινές συμπεριφορές» που στα πλαίσια της γριπορητορικής ονομάστηκαν «αντικοινωνικές».

Ονομάστηκαν αντικοινωνικές γιατί δεν θα μπορούσαν να ονομαστούν κατευθείαν «εγκληματικές». Η εννόηση της εργατικής τάξης ως κάποιου είδους «έγκλημα», είναι βέβαια αναγκαία την ώρα που σημαντικά τμήματα της εργατικής τάξης πάνε για πέταμα, ταυτόχρονα όμως πρέπει και να κρατιούνται και τα προσχήματα. Το πόσο σημαντικό είναι να κρατιούνται τα προσχήματα σε τέτοιες περιστάσεις, μας το μαθαίνουν οι μεγάλοι παλαιοί, όπως ο γνωστός και κακότροπος Sergio Bologna.

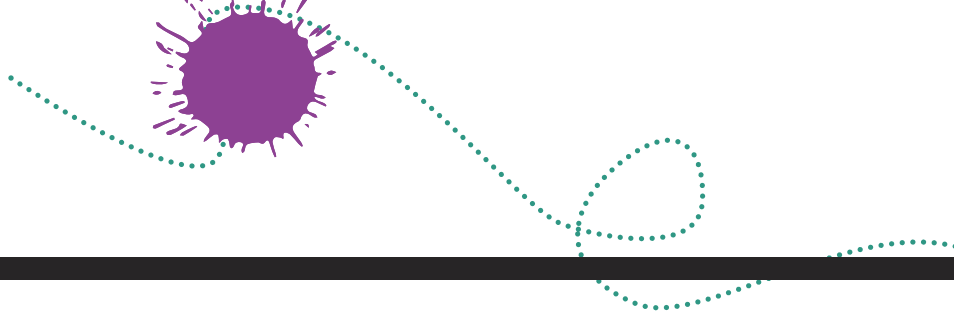
Αυτός που λέτε, πήγε και ανακάλυψε την λέξη «αντικοινωνικός» σε μια προηγούμενη στιγμή όπου ο ταξικός ρατσισμός των μικροαστών αποδείχθηκε εξαιρετικά χρήσιμος, δηλαδή στη ναζιστική Γερμανία. Όντως, τμήματα της γερμανικής εργατικής τάξης της δεκαετίας του 1930 χαρακτηρίστηκαν «αντικοινωνικοί» επειδή

είχαν μείνει άνεργοι για πολύ καιρό, επειδή είχαν διαπράξει μικροεγκλήματα, επειδή είχαν μπλεχτεί με την πορνεία, επειδή διέθεταν σοβαρή αναπηρία, επειδή υπέφεραν από ασθένειες που θεωρούνταν κληρονομικές, επειδή ο σεξουαλικός τους βίος ήταν ασυνήθιστος, επειδή είχαν κατ'εξακολούθηση επιδείξει αγωνιστική συμπεριφορά είτε στον εργασιακό τους χώρο είτε απέναντι σε εκπροσώπους του κράτους (αυτό αφορά την πλειοψηφία των φιλοκομμουνιστών), επειδή άλλαζαν υπερβολικά συχνά τόπο κατοικίας ή απλά επειδή τους είχαν πιάσει πάρα πολλές φορές να επιβαίνουν στα μέσα μαζικής μεταφοράς χωρίς εισιτήριο.⁷

Επειδή δηλαδή *επεδείκνυαν κλασικές συμπεριφορές της εργατικής τάξης που δεν μπορούσαν ακόμη να χαρακτηριστούν «παράνομες», σε μια συγκυρία όπου ο ίδιος ο ορισμός των «αποδεκτών συμπεριφορών» άλλαζε ραγδαία.* Όστε να ανταποκρίνεται στις πειθαρχικές ανάγκες ενός έθνους κράτους σε πόλεμο.⁸

Στα πλαίσια της ρητορικής της γριποτρελας, που αναμφίβολα αντλεί τις ιδέες της από τους καλύτερους των ειδικών, νέοι ορισμοί της «αποδεκτής συμπεριφοράς» ξεπηδούν με ρυθμό πολυβόλου.⁹ Είναι όλοι τους ταξικά προσδιορισμένοι και κρύβουν τον ταξικό τους προσδιορισμό με το φύλο σκυκής της λέξης «αντικοινωνικός». Ο «αντικοινωνικός» είναι η ραγδαία διεύρυνση παλιών καλών κατηγοριών, όπως του «εθνοπροδότη», του «εγκληματία» και του «ανθέλληνα», τώρα με όλο και σαφέστερο ταξικό πρόσημο. Αντικοινωνικός είναι όποιος έμεινε άνεργος και βγαίνει από το σπίτι του. Αντικοινωνικός είναι όποιος τολμήσει να ανοίξει το στόμα του. Αντικοινωνικός είναι όποιος τολμήσει να φανταστεί ότι οι μικροαστοί κατά βάθος σκέφτονται να κολλήσουν τη γιαγιά τους γρίπη για να την κληρονομήσουν. Αντικοινωνικός είναι όποιος δεν κάνει λάικ στο κράτος.

Η λέξη «αντικοινωνικός» δεν είναι αντιγραφή από τον Αδόλφο Χίτλερ -προ-

κύπτει με τρόπο φυσικό από παρόμοιες ανάγκες διεύρυνσης της περιοχής των «μη αποδεκτών συμπεριφορών», σε παρόμοιες ιστορικές συγκυρίες βαθιάς κρίσης και προετοιμασίας για πόλεμο. Ότι αυτές οι μη αποδεκτές συμπεριφορές είναι ακριβώς οι συμπεριφορές της εργατικής τάξης, δεν είναι κανένα θαύμα: όπως μας έχει εξηγήσει ο George Caffentzis και πριν από αυτόν ο Antonio Gramsci, από τη σκοπιά του κεφαλαίου, η αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης είναι η αναπαραγωγή συγκεκριμένων ωφέλιμων, παραγωγικών συμπεριφορών –γι' αυτό άλλωστε και «αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης» δεν σημαίνει πάντα και αναπαραγωγή του εργάτη.¹⁰

Απομένει να εξηγηθεί η βιασύνη των μικροαστών να υιοθετήσουν την έννοια του «αντικοινωνικού», και μάλιστα με τόση δριμύτητα που φτάνει να ανησυχεί πρόσκαιρα τους μικροαστοβοσκούς. Ούτε κι ετούτο είναι δυσεξήγητο. Όπως είδαμε, η ταξική θέση τους προικίζει τους μικροαστούς με μια παράξενη ιδεολογία που θεωρεί πώς όλα τα ζητήματα είναι ατομικά ζητήματα και μαζί με μια δαιμονική έλξη προς το κράτος. Οι μικροαστοί διαισθάνονται τον εμφύλιο πόλεμο που έρχεται, όπως έρχεται σε κάθε καπιταλιστική κρίση. Και κάνουν αυτό που ξέρουν καλύτερα. Συντάσσονται με το κράτος τους ως «κοινωνικά υπεύθυνοι». Έτσι έκαναν οι παλαιοί ομόλογοί τους με τους Εβραίους και τους αντικοινωνικούς, έτσι κάνουν κι ετούτοι εδώ με τους φορείς ιών, έτσι θα έκαναν και οι αντίστοιχοι που θα αντιμετώπιζαν κάτι παρόμοιο, ας πούμε έναν μετεωρίτη ή μια εξωγήινη εισβολή. Οι μικροαστοί συντάσσονται με το κράτος τους, ακόμη και αν δεν καταλαβαίνουν γρι από τα ανεξιχνίαστα σχέδιά του. Γιατί, ακόμη και αν δεν ξέρουν τίποτα, ξέρουν ότι είναι αυτό το κράτος που εξασφαλίζει την ύπαρξή τους.¹¹

Αυτή η προετοιμασμένη, σχεδόν αυτόματη, συστράτευση των «κοινωνικά υπεύθυνων» Ελλήνων δεν είναι βέβαια σημείο των καιρών. Αντιθέτως, είναι τόσο προετοιμασμένη, όσο και οι υπόλοιπες καλές ιδέες των αφεντικών που μας απασχόλησαν στις προηγούμενες συνέχειες αυτού του κειμένου. Οι μικροαστοί προπονούνται για τρεις δεκαετίες, ακριβώς για ετούτη τη μεγάλη ώρα. Σε διαδηλώσεις και δημοψηφίσματα, σε μαραθώνιους και σε κινήματα, σε πλατείες και σε πογκρόμ, οι μικροαστοί έμαθαν να συντάσσονται με το κράτος τους. Έμαθαν να αναζητούν την πολιτική ηγεσία τους σε πληθώρα πρωτοφανών πολιτικών σχηματισμών που στήθηκαν ακριβώς κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, από τον Σύριζα μέχρι τη Χρυσή Αυγή και τον Αρτέμη Σώρρα. Έμαθαν να κρύβουν τον πυρήνα της σύνταξης με το κράτος κάτω από ένα μανδύα τρέλας - λογικό γιατί το είδος του «ορθολογισμού» που αποκρύπτεται κατ' αυτόν τον τρόπο ήταν ανέκαθεν πολύ φρικτό για να μοστράρεται δημοσίως.

Οι μικροαστοί έχουν προπονηθεί και περιμένουν. Περιμένουν να δουν ποιος θα χωράει στην εθνική ενότητα και ποιος όχι. Και φυσικά προσεύχονται να χωράει η πάρτη τους.

Συναισθήματα του είδους που θα ταιριάζει στα ορυχεία πτωμάτων του μέλλοντος! Εκείνο που μύριζε στην κατακλείδα εκείνης της παλιάς αφίσας, τελικά δεν ήταν παρά η πρώτη ύλη κατασκευής του εθνικοσοσιαλισμού.

1. Ολόκληρη η αφίσα, κατά τα γνωστά στη σελίδα της συνέλευσης *autonomeantifa77.wordpress.com*.

2. Για λεπτομέρειες μπορεί να ανατρέξει κανείς στο *autonomeantifa77.wordpress.com*>«Το συγκεκριμένο σπίτι του κινήματος μένουμε σπίτι», 24/3/2020.

3. Ώπα! Άσχετη σύνδεση με μαραθώνιους! Λογικά πρέπει να πρόκειται περί κρυφοαυτόνομη!

4. Όλα αυτά στο Ξένια Κουναλάκη, «Ξερόλες κατά Covidiot», *Καθημερινή*, 26/3/2020.

5. Ακόμη πιο ενδιαφέρον είναι ότι το κάλεσμα των μικροαστών σε ίντερνετική μετριοπάθεια δεν ήταν αποκλειστικά της Ξένιας, αλλά αποτελούσε μία από τις γραμμές της εφημερίδας. Το ξέρουμε γιατί, λίγες σελίδες παρακάτω, ο Σάκης Ιωαννίδης προέτρεπε τα απανταχού celebrities να μην «μετατρέπουν την καραντίνα τους σε trend» γιατί μοστράροντας τις σπιταρώνες τους στα ίντερνετς, προκαλούν «το κοινό» τους. Όσο για το τι είναι «το κοινό» των celebrities, ο αρθρογράφος γράφει: «Πού είναι τώρα το κοινό; Κλεισμένο στο σπίτι. Σε παλιά δωάρια και τριάρια, σε εφηβικά δωμάτια γεμάτα από ζωές που δεν έζησαν, εκεί όπου οι φωτογραφίες [των σπιταρώνων στα social media] έχουν φόντο την μπουγάδα των απέναντι και η απόσταση μέχρι το χωλ δεν είναι παραπάνω από τρία βήματα. Το κοινό έκανε το σπίτι του γραφείο ή ακόμη χειρότερα έμεινε χωρίς δουλειά». Αυτά τρεις σελίδες παρακάτω από την κρυφοαυτόνομη Ξένια, στο Σάκης Ιωαννίδης, «Καραντίνα... γολό», *Καθημερινή*, 26/3/2020.

6. Βλ. «Κοροναϊός : Πολεμικό διάγγελμα Μητσοτάκη -Τι ζήτησε από τους πολίτες», *Τα Νέα*, 18/03/2020.

7. Βλ. S. Bologna, *Ναζισμός κι Εργατική Τάξη*, *Antifa Scripta*, 2011, σ. 90.

8. Με παρόμοιο τρόπο, η αμερικανική εργατική τάξη της δεκαετίας του 1980 χαρακτηριζόταν από τους μπατσοειδικούς «αντικοινωνική» χωρίς να είναι «βίαια άτομα, ούτε απαραίτητα εγκληματίες, αλλά ανυπόληπτα, ενοχλητικά ή ανισόρροπα άτομα: ζητιάνοι, μεθυσμένοι, εθισμένοι, νεαροί νταήδες, πόρνες, αργόσχολοι, πνευματικά διαταραγμένοι». Δες J. Wilson & G. Kelling, «Broken Windows», *Atlantic Monthly*, 03/1982. Περιλαμβάνεται στο *UnfairPlay, Σπασμένα Τζάμια: Σκέψεις για τη Δημόσια Τάξη και το Πάντειο Πανεπιστήμιο σε Καιρούς Κρίσης*, Αρχείο71, 2016, σ. 65.

9. Πρόσφατα, για παράδειγμα, κληθήκαμε όλοι να αποδεχτούμε ότι η απαγόρευση του καπνίσματος ήταν ζήτημα «κοινωνικής υπευθυνότητας». Ότι το κάπνισμα είναι «αντικοινωνική συμπεριφορά», όπως μας λένε εδώ και χρόνια. Και δεν το λένε μόνο οι δεξιοί: «αντικοινωνική συμπεριφορά» το είχε χαρακτηρίσει και ο Υπουργός Υγείας του Σύριζα Α. Ξανθός το 2016: «Ξανθός: Αυστηρότερη εφαρμογή της νομοθεσίας για το κάπνισμα», *Το Βήμα*, 09/06/2016.

10. Αυτά τα δυοσίωνα συνοψίζονται στο «Η Παραξενιά του Παράξενου Εμπορεύματος: Μια Ιστορία της Έννοιας Έργατική Δύναμη», *Antifa Scripta*, 2014. Το βρίσκετε εδώ: *antifascripta.net*>βιβλιοθήκη>Γαλανόμαυρο> «Η Παραξενιά του Παράξενου Εμπορεύματος».

11. Για περισσότερα σχετικά με τον συνδυασμό ταξικής θέσης και ιδεολογίας του μικροαστού δες «Τέσσερις ρηχές σκέψεις για το χρήμα, το κράτος, τους μικροαστούς και τον Αρτέμη Σώρρα», *antifa* #56, 6/2017.

